UYKUSUZ

30 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2018/35 No: 574
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619
9 771307 761000

İmam hatiplere ilgi olmamasına rağmen AKP ısrar ediyor:
3 imam hatip lisesinin olduğu Giresun'da, bir okul daha hülle yoluyla imam hatip lisesine çevrildi.
Daha önce yapılan açıklamalarda tarihi binanın 'Kent Müzesi'ne dönüştürüleceği söylenmişti.



Tarım ve gözleme Bakanı açıkladı

Türkiye'de her yıl ortalama 84 bin ton gözleme piştiğini söyleyen bakan, "Bu gözlemelerin %63'lük bi kısmını peynirli gözlemelerin, %21'lik kısmını patateslilerin oluşturduğunu söyledi... Kıymalı gözlemenin sadece pazarın %3'ünü kapsadığını söyleyen bakan "Onun içine koydukları kıymanın da ne olduğu belli değil" diye sözlerine devam etti... 2023'e kadar gözleme üretimini 200 bin ton, hatta 300 bin ton bandına çıkarmak istediklerini söyleyen tarım bakanı "Köylülerin geleceği buna bağlı... Tatile giderken, tatilden dönerken filan yol üzerinde geçtiğiniz köylerden gözleme yiyerek mücadeleye katkı sağlayın.. Ayrıca milli içkimiz ayran değil, yayık ayranıdır" dedi.

Yerli Otomobil mümkün mü

"Araba icat edileli 200 sene oldu amk lan... Demek ki mümkün değil.. Mümkün olsaydı bu saate kadar yapılırdı.. Çok açık net.... Dünya Yontmataş devrinden, cilalıtaş devrine geçti.. Biz hala yerli taş yontabilir miyiz derdindeyiz... Yontamayız..." diyen tofaş genel müdürü, tatilini geçirmek için gittiği marmaris'te rus turistlerle sevişirken çekilen ve sosyal medyaya düşen fotoğraflarıyla ilgili de "Onlar rus değil, moldovalı" demekle yetindi..

Sosyal medya paylaşımlarından sonra polis takibine alınan müdürün, tofaşta çalışmadığı, ülker çikolatalı kaymakta satış sorumlusu olduğu belirlenince operasyon mali şubeye devredildi... Mali şubede işkenceye alınıp konuşturulan sözde tofaş müdürü ülker kaymaklı sorumlusu ifadesinde "Amacım para biriktirip amerikaya yerleşmekti.. Ama biriktirdiğim parayı turistlerle yedim... Şimdi pişmanım... Keşke yerli turistlerle yeseydim parayı" diye pişmanlığını dile getirdi... Sonra biraz daha tokatlanarak göz dağı verilen sözde tofaşçı vurularak öldürüldü ve cesedi ibreti alem için şehir meydanında sallandırıldı.. Vatandaşlar cesedi kah taşladı kah küfür etti... Kargalar ve akbabalar ölüyü didik didik etti.. Yere düşen parçaları kedi köpek yedi...

Uzmanlar sahte silikona karşı vatandaşları uyardı..

"Düne kadar çekomastikle yapabildiğimiz bir çok şeyin, günümüzdeki teknolojiyle silikonla da mümkün olduğunu söyleyen uzmanlar, herhangi bir sızıntı vesaire durumunda, öncelikle silikon uygulanacak yeri kurutup temizlememiz gerektiği konusunda ısrarcı... Uzmanların bu ısrarlarını dikkate almayan bazı vatandaşlar "Sızsın... Alt katın sorunu, bana ne" diyorlar... Vatandaşa zaten bodrum katta oturduğunu hatırlattığımızda da, "Yok... Planda öyle o... Benim altıma iki kat kaçak indiler.. imar affını bekliyorlar" diyor.. Şaşırıyoruz... Başka bi vatandaş "Benim altıma komple yeni bina yaptılar.. Mimoza apartmanı" diyor.. "Dünyanın merkezi manzaralı olduğu için ısıtma sorunu yok" diyor...

Sanayi ve kalkışma müsteşarı gelişmelerden rahatsız.

Kakam gelişiyor... Basınç var... Bu ufak tefek osuruklarla kendini belli eder zaten.. Bundan rahatsızım çünkü hanım arkadaşımın evinde yemekteyim şu an.. "Benim bi lavaboyu kullanmam lazım" deyip, çiş çabukluğunda kaka etmem lazım... Hızlıca ıkınmalıyım... Tarih kitapları bundan "mükemmel sıçış" diye bahsetmeli..

Tatil dönüşü depresyonu üzerine tavsiyeler

Çoğunuz tatilden döneli çok oldu... Hatta bazılarınız tatile bile gitmedi.. Demek ki bu depresyonun tatille bi alakası yok... Fabrika ayarlarımızda var bizim depresyon... Bu tedavi edilmesi gereken bir şey değil.. "Depresyon, olmamışlığın yüküdür" diyor yunanlı filozof Karilyas... Asıl ismi Kara İlyas olan bu Türk asıllı filozof, yaşadığı kasabada yunanlılar tarafından taşlanarak öldürülüyor... İşte Türkler ilk o zaman yunanlıların kendilerinden nefret ettiğini anlıyor ve gücümüze gidiyor... Bir kısrak başı gibi uzanmış anadolu ve önünde üzüm salkımı gibi duran yunanlılar arasındaki nefret tohumu böyle ekiliyor işte.. Karilyasın ölümünden sonra yönetime old holdborn geliyor.. Sarı..

Sünnet artık halka açık yerlerde yapılmayacak

Bundan sonra belediyenin belirlediği yerlerde yapılacak olan sünnet kesimleri, uzmanlar tarafından kontrol edilecek.. Sünnet derileri Türk hava kurumuna bağışlanacak... Ama buzluğa koyup, kesimden sonra en az yarım saat içinde bağışlanması gerekiyor... Bu derilerin ucuca eklenerek, dünyanın en büyük yaşayan organik sünnet derisi haline getirileceği ve turistik bir değer olarak sergilenmesi arzu ediliyor... Türkiye'de her sene 24 kilo sünnet derisi kesildiğini söyleyen yetkililer, 2023'e kadar bunun 80-100 kilo bandına çıkarmak istediklerini söylüyorlar.. Bazı vatandaşların ikinci kez sünnet olabileceğini söyleyen yetkililer "Her zaman kesecek bi parça bulunur" dediler...

Taksiciler eylem yaptı..

Düşük taksimetre ücretlerine tepki gösteren taksiciler, gösteri yaparak boğaz köprüsünü trafiğe kapattı.. Boğaz köprüsünü tek yönlü trafiğe kapatan göstericileri, vatandaş önce "Darbe mi lan o?" diye taşlasa da kısa zamanda gerçek anlaşıldı ve ikinci şerit de kapatılarak bu yanlış anlamanın önüne geçildi...

trafiği engelledikleri için vatanda-
Ama yine de, trafiği engelledikleri için vatanda-
şın taşlamasından kurtulamayan taksiciler, her iki
yönde de birer şeridi trafiğe açınca, tepkilerden
biraz olsun kurtulabildiler... Daha sonra Fatih Sultan
Mehmet ve Osmangazi köprüsünü sırayla trafi-
ğe kapayan taksiciler, son olarak adanada'ki
tarihi roma köprüsünü trafiğe kapayarak gösterile-
rine son verip tutuklandılar... Bunu takip eden sa-
atlerde metrobüs şöförleri, taksi şöförlerini protesto
için Çanakkale boğazını trafiğe kapadı.. Gösteri sıra-
sında boğularak ölen metrobüs şöförlerinin imda-
dına çanakkale Bakanı koştu... Çanakkale boğaz
köprüsünün henüz inşaa edilmediği konusunda
metrobüs şöförlerini ikna eden bakanın konuşma-
sından sonra mikrofona gelen Ezhel, sevilen par-
çalarını seslendirdi... Kalabalık coştukça coştu...
"Ay güneşden de güzel.. Geceler, geceler" parçasını, "Yaylalar, yaylalar" parçasının müziğiyle okudular..

her şey olur

YUMURTALI HÜKÜMET SİSTEMİ

SOYLUSUZ MENEMEN OLMAZ!
her yemeğe katılır
IYYY!
SİZ OLMADAN HİÇBİ ŞEY OLMAZ CUMHURBAŞKANIM!
HULUSİ AKAR, AKAR, AKAR!
BANA AZICIK BİLE YER VERMEDİLER!
YUMURTA REYİS'İN PORTRESİ BÜTÜN KAHVALTI SALONLARINA ASILACAK!
ANNELERE BİBERİ BASIN!
ABD SALÇA OLMAZSA KENDİ YAĞIMIZDA KAVRULURUZ!
ÇOK YAŞA BAŞKAN!
arınç
ONU BUNU BİLMEM DE İKTİDARIN MUTLULUKLA Bİ İLGİSİ OLMALI...
BİZİ KARIŞTIRMAK İSTİYOLAR!
cem din len miş



Sevgili Uykusuz okurları,

Bu yazıyı nasıl yazarsak yazalım netice çok değişmiyor. Uykusuz'u maalesef 5 lira yapmak zorunda kaldık. Bunun için biz de üzgünüz ama ya fiyatı 1 lira artıracaktık ya da dergiyi kapatacaktık.

Türkiye 1936 yılında kağıt üretmeye başlamıştı. Kendi kağıdımız vardı yani. Ama mevcut hükümet SEKA'nın kağıdının ithal kağıttan daha pahalı olduğunu ileri sürerek şirketi sattı. Dolayısıyla kağıdımız yok. İthal kağıdı da dövizle alabiliyoruz. Derginin basıldığı matbaa; mürekkebi de, matbaa makinelerini de, yedek parçasını da dövizle alıyor. Dergiyi bayiilere götüren kamyonlar, o kamyonlara koyulan mazot da dövizle alınıyor ve sonunda mâliyeti dün iki lirayken, bugün dört lira oluyor. Matbaalar da bizim gibi fiyatlarını belli bir seviyede tutmak için ellerinden geleni yapıyordur herhâlde ama onlar da bir noktadan sonra fiyatlarını katlamak zorunda kalıyor.

Haftaya derginin yeni sayısı için yeniden kâğıt almak zorundayız ve iki kat daha fazla ödememiz gerekecek. Daha önce dişimizden tırnağımızdan artırdık, derginin fiyatına zam yapmamaya çalıştık. Aldığımız telifleri düşürdük, daha küçük bir ofise geçtik, bu şartlarda çalışmak istemeyen arkadaşlarımıza "Dur gitme," diyemedik ama ancak buraya kadar dayanabildik. Ülkenin durumu da ortada. Nereye kadar devam edebiliriz bilmiyoruz. Desteğiniz olursa elimizden geleni yapmaya çalışacağız. Olmazsa da size gücenmeyiz.

Sevgiler, selamlar.
Uykusuz

KAÇ YIL OLDU?
FIRAT BUDACI



Yalçın Menteş, hesap makinesi kullanarak yaptığı hesaba göre 30 yılda 2 tanker içki içtiğini açıklayalı **10 yıl,**

Çağla Şıkel, "Bir ilişkiye başlamaya çalışıyorsun ve Acaba hayatımın sonuna kadar birlikte olacağım adam bu mu?' diyorsun. Yukarıdan bir haber geliyor 'Yok öyle bir şey. Uydurma' diyor," sözleriyle ilişki düzenini vahiy yoluyla sağladığını açıklayalı **12 yıl,**

TGRT haber spikeri, "Anu Yemen'dir / Gülü çemendir / Giden geliyor / Acep nedendir…" diyerek THY'nin yeni başladığı Yemen-Türkiye seferlerini haber vereli **13 yıl,**



İETT, "Biz insan taşıyoruz!" yazılı afişleri bütün otobüslerine asarak kesin bilgi vereli **14 yıl,**

AKP İzmir Büyükşehir Belediye Başkan adayı Taha Aksoy, kafasının hemen üzerinde, "İzmir daha iyisini hak ediyor!" yazan bir afişle seçim çalışmalarına başlayalı **14 yıl,**

Bursa'daki bir manavda sivribiber kalmadığını öğrenen Sezer Kırbıyıklı, "Bu nasıl manav!" diyerek domatesleri kurşunlayalı **15 yıl,**



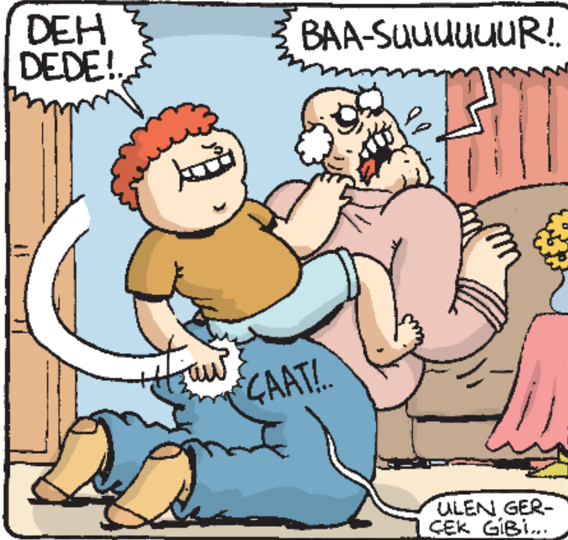
CNN Türk muhabiri, kendisine Bağdat'taki son durumu soran Mehmet Ali Birand'a, "Maalesef bombardıman 15 dakika önce sona erdi," diyerek aksiyonlu haber sunamadığı için üzüntülerini bildireli **15 yıl,**

Tansu Çiller, iki eşi olan Salim Ensarioğlu'nu kadın ve aileden sorumlu devlet bakanı yapmak isteyeli **21 yıl,**

Önüne gelene Galata Kulesi'ni, İzmir Saat Kulesi'ni, şehir hatları vapurlarını, elektrikli tramvayı satan efsane dolandırıcı Sülün Osman, hapisteyken "Alınteri ile Yaşamak" konulu bir konferans vereli **56 yıl,**

Sanat yaşamı boyunca Mozart'ın gölgesinde kalan Antonio Salieri ölüm döşeğinde, "Yaşasın ikinciler!" diyeli **193 yıl olmuş.**

nisan hakan

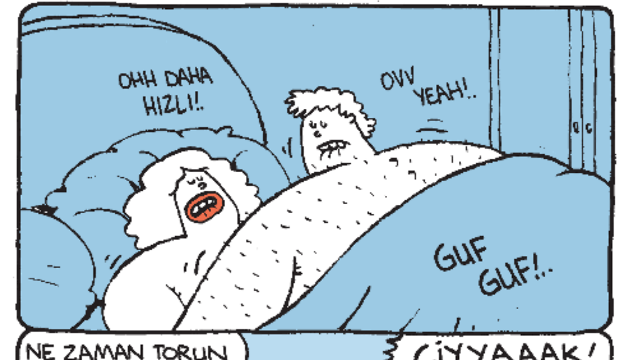

DEH DEDE!.
BAA-SUUUUUUR!.
ÇAAT!..
ULEN GERÇEK GİBİ...


BU EVİN HALİ NE BÖYLE OĞLUM?! Bİ KADIN ÇAĞIRALIM...
E TAMAM BURDA HERYER KADIN...
KADIIIN! KADIN LAAZIIIIM! KADIIIIN!..
SENİN ALLAH BELANI VERSİN AYI!. HERHANGİ Bİ KADIN DEĞİL LAN!. TEMİZLİKÇİ!.
NİYE TEMİZLİKÇİYE KADIN DİYOSUN SEKSİST HERİF!


İLK KALKAN UÇAĞA BİR BİLET LÜTFEN!..
OHA AMNSKİM NE BİÇİM GEÇİRDİLER OLM!. BİLSEM 2 AY ÖNCEDEN ALIRDIM BİLETİ...
...İLK KALKAN UÇAĞA...


ABİ ŞÖYLE KARŞILIKLI PES ATTIĞIM, MAÇ İZLEYİP KÜFÜR ETTİĞİM Bİ SEVGİLİ İSTİYORUM YA!..


KOSKOCA İNSANLIK TARİHİNİN NE BİÇİM DÖNEMİNE DENK GELDİK YA!. ŞANSA BAK YA!. BU MU YA!. HERGÜN Bİ HABER!.
CADI BU YAKIN BUNU!


OHH DAHA HIZLI!.
OVV YEAH!.
GUF GUF!..


ÖPG!..
?!
İNŞALLAH SİNYALİ YANLIŞ ALMAMIŞIMDIR...


ÜHÜHÜG NOLUYO YA?!.
EBENİN .MI OLUYO, VERİN ODUNU!..


NE ZAMAN TORUN SEVCEZ?!
FIP!..
CIYYAAAK!


İLERDE PARA KAZANINCA DÜNYAYI GEZECEĞİM, HER YERE GİDECEĞİM...


EN ÇOK NEYİMİ SEVİYOSUN?.
BENİM İÇİN SÜRÜNMENİ, TAKLALAR ATMANI, BANA MECBUR OLMANI, HEP ALTTAN ALAN TARAF OLMANI...
DEMEK BU YÜZDEN BU SORUYU SORMUYORMUŞUZ...


BÜTÜN KIŞI BATTANİYENİN ALTINDA GEÇİREMEZSİN!. ARADA BİRAZ DIŞARI ÇIK!..
IIIH İSTEMİYOOM!..


GÖT KADAR EVE EŞŞEK KADAR KİRA VERİYORUM, DIŞARI ÇIKANI ZİKSİNLER!..


SANA REDDEDEMEYECEĞİN BİR TEKLİFİM VAR!..
HAYIR!..


DEPRESYON AYAĞINA BÜTÜN YAZI TATİLDE GEÇİRECEK KADAR PARA BİRİKTİRMİŞ YAVŞAK İ.NE!..
DUP TIS DUP TIS
MANTIKLI ASLINDA...

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. "Dün pek acayip bir olay yaşadım" dedi. "Ne yaşadın ki" dedim. "Beylerbeyi'nde yürüyordum öyle, karşıdan da bir motorla bir çift geliyor, erkek önde kız arkada, kız adama sarılmış, kız taş yalnız" dedi. "Ee" dedim, "ne kadar ki taş" dedim, "nasıl ki taş" dedim. "Taş'ın önde gideni" dedi. "Bacakları muhteşemdi" dedi. "Etek giymişti zaten" dedi. "Çok güzeldi" dedi. "Ee" dedim. "Ben de öyle yürüyordum işte" dedi. "Bir yandan da kıza bakıyordum" dedi. "Bir yandan da" dedim. "Evet" dedi, "bir yandan da". "Severim dürüst insan" dedim. "Ne ağabey bakıyordum, bakmıyordum mu diyeydim" dedi. "Olur mu lan" dedim. "Ayrıca niye bakmayacakmışsın" dedim. "Tabii ağabey niye bakmayacakmışım" dedi. "Tabii ki" dedim. "Ee" dedim. "Sonra ben öyle yoluma devam ediyordum, bir baktım bu motorlu lavuk yanımda durdu öyle" dedi. "Oha, olaylara bak" dedim. "Olaylara bak tabii ağabey" dedi. "Ee" dedim. "Kız da yanında, kız yakından daha da daşmış yalnız" dedi. "Daş mı" dedim. "Daş tabii" dedi. "Ee" dedim. "Lavuk başından çıkardı kaskını, **hayırdır birader**, **ne baktın** dedi bana" dedi. "Vay anasına" dedim. "**Valla hanımefendiye baktım** dedim" dedi. "Çok güzel çünkü dedim" dedi. "**Ne diyorsun lan sen** dedi" dedi. "**E güzel**, **ben ne yapabilirim** dedim" dedi. "**Saçları da güzel** dedim" dedi. "**Kask da takmadığı için rüzgarda ne güzel de uçuşuyor**, **sahi neden kask takmıyor ki acaba** dedim" dedi. Seriye bağladı hayali kuzen, "dedim dedi"ler havalarda uçuşmaya başladı. Hikayede heyecan doruktaydı. "Ee" dedim. "Lavuk tabii bir şaşırdı, yalnız hızını almıştım, bu defa kıza döndüm" dedi. "**Bu adam her kimse**, **sevgiliniz ya da bir arkadaşınız, belki de ağabeyiniz**, **bir akrabanız**, **bu kişi sizi hiç sevmiyor**, **hiç değer vermiyor** dedim" dedi. "**Eğer size en ufak bir değer vermiş olsaydı kaskın onun başında değil**, **sizin başınızda olması gerekirdi**, **doğrusu ikinizin de başınızda kask olması ama tabii o konuya da hiç girmeyeyim şu an** dedim" dedi. "İyi döşemişsin" dedim. "İyi döşedim tabii" dedi. "Ee" dedim. "Sonra lavuk **ne diyon lan sen** diyesiye, dedim **yoluna git**, **sana hayatın boyunca unutamayacağın kadar kötü davranırım**, **git yoluna** dedim" dedi. "Lavuk, **la havle**, **başım belaya girecek durduk yere** diyerek, boş atarak, bastı gitti sonra" dedi. "Kız da arkasında, kasksız, saçları dağılarak, eteği uçuşarak, ve kocaman yemyeşil gözleriyle bana doğru bakarak, kız da öyle gitti" dedi. "Oha, resmen aşk başlamış aranızda" dedim. "Net aşktı Alpay o" dedi. "Galiba o dünyanın en güzel kızı, karakterime aşık oldu" dedi. "Çok ilginçmiş" dedim. "Normalde karaktersizsin ya sen" dedim. "Ne bileyim, bazen de damarım tutuyor işte, nolacaksa olsun noktasına geliyorum, işte o noktadan sonra bana ölümcül bir karizma geliyor" dedi. "Gelir mi gelir yemin ediyorum" dedim. "Öyle işte" dedi, "kızı bir daha görürsem, ki koskoca İstanbul'da çok zor, köşe bucak kaçarım kendisinden" dedi. "Çünkü beni biraz bile tanırsa, o kafasındaki ilüzyon uçar gider, uçmasın, ben öyle kalayım onun zihninde" dedi. "Bu da böyle bir aşk olsun madem" dedi. "Ağabey bu anlattığın çok başka türlü derin bir hikaye, gerçekten şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum" dedim. "Öyle işte" dedi. "Ama merak etme, yine gelirim, sana süper tırt bir hikaye anlatırım, içler dışlar çarpımı, total toplamda kendi içimde yine bir dengelenirim, o olur" dedi. "Kesin öyle bir şey olur" dedim. "Yoluma gideyim ben öyleyse" dedi. "Git tabii" dedim. Gitti. Sustum. İçimdeki boşluğa düştüm.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Şımardı ya, yüz buldu ya, hemen gelir. "Bak geçende de ne oldu" dedi. "Ne oldu ki" dedim. "Kadıköy'de Bahariye Caddesi'nde öyle çaycıda oturuyordum, çay içiyordum, öyle tek başıma, karşıma kırklı yaşlarında bir kadın oturdu, göğüs dekoltesi var, ben de baktım tabii" dedi. "E yani" dedim. "Baktım ama öyle şey gibi değil yani, bakmak zorunda olduğumuz kadar baktım" dedi. "Onun bir süresi var" dedim. "O süreyi aşmadıysan sorun yok" dedim. "Yok ağabey kesinlikle aşmadım" dedi. "Ee" dedim. "Sonra baktım kadın rahatsız oldu, üzerini başını topluyor, derhal kalktım oradan, başka bir yere oturdum" dedi. "Resmen olaylar olaylar" dedim. "Ne bileyim ağabey, öyle oldu işte" dedi. "Sonra işte aradan zaman geçti, ben öyle çay içiyorum, baktım tepemde kadın, **yerinizden kalkmanıza gerek yoktu** dedi" dedi. "Oha" dedim. "Vallahi öyle oldu" dedi. "Peki sen ne dedin" dedim. Ne diyeceğim, uydurdum o anda bir şeyler" dedi. "Ne dedin ki" dedim. "**Bu nahiye biraz daha esiyor, o yüzden geldim buraya aslında** dedim" dedi. "Nahiye mi" dedim. "Vallahi nahiye" dedi. "Ee" dedim. "Öyle olsun madem dedi kadın, ve bana doğru hafifçe eğildi, bütüün ne kadar memesi varsa tişörtünün yakasından doğru, yani o açıyı bilirsin, gözüme soktu, sonra da gülümsedi, ve gitti" dedi. "Hass.ktir, bu hikayede çok güzelmiş" dedim. Yazsana bunları" dedim. "Yazsam güzel olur aslında, bir konsept altında bir kitapta toplasam mesela" dedi. "Tabii ağabey" dedim. "Konsept olunca güzel oluyor" dedim. "E iyi öyleyse, gideyim ben" dedi. Gitti. Sustum. Sonra bir bardak soğuk çay koydum kendime. Sonra yine sustum.

æ Hoşça kal.

"laheyya"
8 Eylül Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 /
bilgi: 0216 345 54 49

Furkanözçoban























YİĞİT ÖZGÜR









yigit@comic.com



Kabadayılık enteresan. Yıllardır nerede kabadayılık bahsi açılsa "Ah o eski zaman kabadayıları," diye bir özlem dalgası yayılıyor. Bunun başlıca sebeplerinden biri Yeşilçam'ın uydurduğu o "eski zaman kabadayılarının" özellikleri. İnsanda doğal olarak geçmişe bir özlem oluyor hadi onu anladık da, kafası en iyi çalışan Yeşilçam yönetmenleri de o "eski zaman kabadayılarına" özlem temasını işlemiyor mu, içimden filmin yarısında çıkmak geliyor ama youtube'tan seyrettiğim için yarısında çıkmanın da bir anlamı olmuyor. Zaten sinema salonunda da filmi beğenmediysem çıkmam, niye çıkayım, keriz miyim? O kadar para vermişim, karanlık klimalı salon, mis gibi vurur kafayı uyurum. Sinema salonunda uyumanın keyfini de hiçbir şeye değişmem. Gündüz uykunuz varsa hiç düşünmeyin, dalın bir filme, dandikse daha da iyi, dikkatiniz dağılmaz, mışıl mışıl uyursunuz. Tabii matineler devamlıysa sakın uyumayın mesuliyet kabul etmem.

Neyse kabadayılığa dönelim. Yeşilçam'a bakarsak bir zamanlar kabadayılar, zalimlerin korkulu rüyası, inatçı lekelerin düşmanı, mazlumları koruyan birer süper kahraman. Eşkıyalık için de var; it kopuk karakter hep baş tacı. Niye? Fakire yardım ediyor, zenginden alıp fakire veriyorlar diye.

Tabii bu meselenin özünü kavrayamamaktan ileri geliyor. Yahu adam kabadayı, sektör olarak uyuşturucu, kumar, fuhuş gibi işlere girmiş bir şahıs. Evkafta memur olsa sabah dokuz akşam beş mesai yapan adam ne ara itlik kopukluk yapacak? Bu noktada bölgesel hakimiyet meselesi devreye giriyor. Her kabadayı meşruiyetini sağlamak için halkın gönlünü hoş tutmalı. Kabadayı yardımseverliği buradan gelir. Kaldı ki çorba dağıttığı, hesapta güvenliğini sağladığı bu mahalle halkı, aslını isterseniz kabadayının da insan kaynağıdır. Köşede kaçak sigara, eroin, esrar mı sattırılacak? E her gün çorba verdiği mahalleli ne güne duruyor? Bir cinayet mi işlendi? E bir zahmet korku salıp saygı gördüğü mahalleden suçu üstlenecek biri herhâlde bulunur artık. Zaten suç üstlenmek de erken emeklilik gibi bir şey, ailene düzenli bakılıyor, sen de yatıyorsun. (Bakılıyor ki daha sonra işlenecek suçları üstlenecek olanlar da özendirilsin, "Bu adamın işlediği cinayeti üstlenirsem aileme bakarlar," dedirtilsin. Reklam ve PR bütçesinde yeri var resmen.)

Yani demem o ki eski zamanlarda mazlumun dostu bir kabadayı da, eşkıya da yok. Hele hele zenginden alıp fakire vermek hiç yok. O zenginden alıp fakire verme işi basbayağı fakirin rüyasından ibaret. Keriz mi oğlum kabadayı zenginden alıp fakire versin. Hadi kabadayı keriz; zengin salak mı da kabadayıya para verecek? Adam adı üzerinde zengin, öyle bir durum olursa gider başka kabadayı bulur yine kaptırmaz parasını. Yani kabadayı da zenginle gayet iyi anlaşır.

Ha bakın Kemal Sunal'ın, çoğu Keşanlı Ali Destanı varyasyonu olan ve mahalle halkını zengine karşı koruduğu ve kabadayı karikatürü çizdiği filmlerdeki Kemal Sunal'ın rakibi olan; yani mahalleliyi evinden barkından etmek için genelde müteahhitlerle özelde Malik Bey'lerle iş tutan kabadayılar ne gariptir ki gerçeğe en yakın kabadayı tiplemeleridir. Yani kabadayılık denen müesseseyi en iyi anlatan filmler ne gariptir ki Kemal Sunal'ın absürd komedi filmleridir.

Bir de özellikle Amerikan sinemasından arak "Eroin işine girmek istemeyen mafya babası" modeli var ki akıl alır şey değil. Amerika'da uyuşturucuyla savaş kapsamında eroin falan gibi işlere giren insanların sadece kendilerinin değil ailelerinin de malına mülküne el konulduğu için o filmlerde adamlar eroin işine girmek istemiyor. Bizimkiler de maşallah pezevenklik yapıyorlar, kaçakçılığın bin türlüsüne giriyorlar, milletten haraç topluyorlar, tonla cinayet işliyorlar ama iş uyuşturucuya gelince "Beyaz işinde yokuz!" Vay be! Helal olsun sana. Hadi Amerikan filminde RICO soruşturmasından korktukları için girmiyorlar, senin derdin nedir Yeşilçam mafyası? Pezevenklik yaptın, adam öldürdün, vergi kaçırdın, haraç topladın ama eroin satmadığın için muteber adam olacaksın da cennete gideceksin öyle mi? Ha benim abime.

ve SİNEM
sevince okuyor

KÜRK mantolu sinem
cihan kılıç

Dilitititititi ♫
Kim bu saatte ya?
Sonun geldi Adanalı...
Ne biliyim.





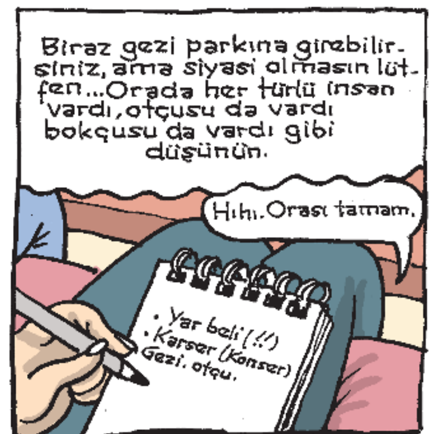


Benim yazıyı direk Manuş diye bassanız olmaz mı?
Maalesef olmaz. Yazınızda sadece hayvan haklarından ve bitkilerin de canının acıdığından filan bahsetmişsiniz.









Finale doğru da kafanıza göre bişey yapıştırın gitsin...Sadece başına "sokaklarda yatan şarapçı bir abimiz anlatmıştı" yazın yeter. Gerisini size bırakıyorum.







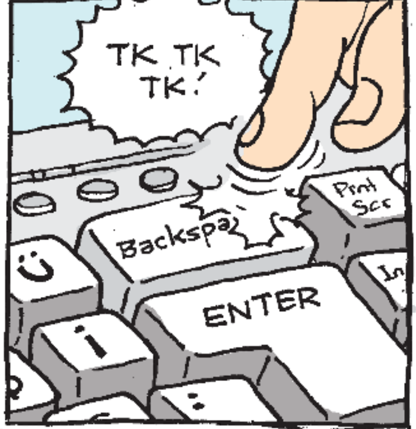


♫ Serdim ipek yorganı ah ♪ bu gece gel gir koynuma.
Bi gecelik ilişki. Van nayt stend. Tindır. fakbadikik.
Sesli düşünüyorum.









Kadındır medeniyet. Ve dişi olan her şey. Sevince dibini görmektir. Sadece sevenler bilir bunu.











"Bir bedeli var,
Çok büyük bir bedeli var,
Bir sözün veya bir
dokunuşun."
Slyvia Plath

● 1 Eylül öbür Dünyada Barış Günü...

● Menemen soğansız, dünya Trump'sız güzel...

● Amerikan üslerinin duruşundan hiç rahatsız olmayanlarla Amerikan dolarının değişkenliğinden çok rahatsız olanlar, aynı insanlar....

● "Kırım" ile "Soykırım" arasındaki farktan habersiz siyaset uzmanları sadece bizde mi yoksa başka yerlerde de mevcutlar mı?

● Hükümetler kapışsa da, Amerikan ve Türk halkları birbirini anlar. İki tarafta da toplumun tam yarısının yaka silktiği liderler var. Bunlar da geçer ya hu!

● "Kim, kiminle, nerede?" oyununda olmaz bu ha: Haluk Levent, Karadeniz'de üç gün yüzen boğayı satın aldı!!!!

● Derya Köroğlu, yaşayan bir kültür hazinemizdir. Yandaş gazete Sabah'ın saldırısı, ancak bu gerçeğin saldırısı olur. İllallah be yancı!

YUNUS EMRE: İkiyüzlülükten en hazzetmeyen ve paraya en önem vermeyen derviş şairin, en yüksek paramız olan 200 lirada resminin olması...

TERMOS: Çay tanrısı...

KESTANE AĞACI: Berlin, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı... Amerikan uçaklarından biri düşer şehre. Havaalanı iniş hattının epey soluna, evin tepesine, küttedek tam ortasına düşmüştür un yüklü uçak. Aylardan ocak. Sıcak öylesine dehşetlidir ki, uçak kalıntısı çok geçmeden ak kor haline dönüşür. Altı kişi ölmüştür. Sürüyle de yaralı.

Peki ertesi sabah ne olmuştur? Uçağın düştüğü evin bahçesindeki kestane ağacı, çiçek açmıştır! Sıcaktan! Evet, o sıcaktan ağaç yapraklanmış, tomurcuklar boy göstermiştir. Kana ve una batmış yıkıntıların ortasında yaşlı bir kestane ağacı, çiçeklenmiştir... Sonradan eklendiği hayatı, tabiatı ne sahiplendi be şu insan evladı...



MACERA: Ne timsah avcısı ne zıpkınlı dalgıç ne de safari erbabı. Hiçbiri, çocukken hindi tarafından kovalananın yaşadığı heyecanı bilemez...

İNSAN FARKI: Şah, gün gelir, şahbaz olur ama kuş asla kuşbaz olmaz...

DOSTOYEVSKİ: "Stephançikova Köyü" adlı romanında yaşlı ve huysuz emekli general için şöyle diyor: "O, herkese eşit davranan biriydi, hiç ayrım yapmadan tümünü aşağılardı!" Önüme gelene anlatıyorum, bu roman bir mizah başyapıtı. Oyun olarak tasarlamış. Dostoyevski, paraya sıkışınca tefrika olarak yayınlatmış. Zor adı nedeniyle diğer kitapları kadar tanınmıyor. Bundan sonraki baskılarına adı "Foma Fomiç" olmalı bence Foma Fomiç, acayip bir anti kahraman. Artık nasıl tiksindiyse yarım aydınlardan, anti kahramanların halay başını yaratıp yazmış Dostoyevski...

AYARLAYIN BUNLARI: Annelerinden bariz daha çirkin kızlar, dernek kursalar yeridir...

SİCİLYA: İnadına gibi, SİCİL'İ en bozuk insanların bu adadan çıkması...

DETAY: Bir işin profesörü ile profesyoneli, apayrı kişiler...

SİNCAP: Sincap hayvanı, ana-babası ölen yavruları evlat edinme yeteneğine sahipmiş. Sizi gidi "Atilla Atalay'ın pijleri" sizi! Pek çok yaşayın e mi?

BEŞLİ: Sinemanın As'larından biri, bir papaz, kupa sahibi bir kız, bir mekanın valesi ve bir takımın 10'lusu hayatta bir araya gelseler ne para kazanırlar, bilmem. Ama pokerde çok para kazanacakları kesin.


Kamer Baba

NEREYE KADAR: "Lacoste" markası, yıllar yılı timsahın ekmeğini yedi; simge, sembol etti kendine. Peki, timsahlar için ne yaptı Lacoste? Veya Mimar Sinan Üniversitesi bünyesinde baykuşların korunup, kollanması için bir mesai var mı? Simgeleştirdiğin canlı için çaba harcaman gerekmez mi? Beşiktaş'ın kartallara, Galatasaray'ın aslanlara, Fenerbahçe'nin kanaryalara vefa borcu yok mu? Nasıl olsa sesleri çıkmıyor diye, bu hiç gündeme gelmez mi sandıydınız? Ateşleyin bakalım sembollere!

SÖZÜN BİTTİĞİ AN: "Bilmem yar kimi sever?!"

ÇAY: Arkadaşlarım taşındılar, evde eşya topluyorlardı. "Yardım edilecek bir şey varsa" dedim, "O kişi valla ben değilim" dedim. "Siz de yoruldunuz, hadi çıkalım, bi çay içelim" dedim. Yardım etmediğim gibi işlerini de engelledim. Çıktık, Balat'ta, kahvede çay içtik... (Muhabbet kuşları var o arkadaşlarımın, kuşlardan birinin adı da Mülayim.)

HARBİ: Şiddete karşıyım. Genellikle. Sadece çok arada bir, "Barbie bebek bacağıyla" kıçına şöyle bir kere vurasımın geldiği insan çıkıyor karşıma...

KAMER BABA: Tüm sinema tarihinin en yaşlı oyuncusu olabilir. Çok eski filmde bile yaşlıydı. Nur içinde yat Kamer Baba.

ŞARKI: "Şimdilik gururum bir yerde dursun / Gideceğim ona, isterse kovsun" diye şarkı var. Tam kime sesleniyorsun? Sesli mi düşünüyorsun? Kararlı olmaya mı çalışıyorsun? Git, bi bakalım!

İNDİ BİNDİ: Nasıl yani, önce binilmiyor mu lan?

vedatozdemiro@gmail.com













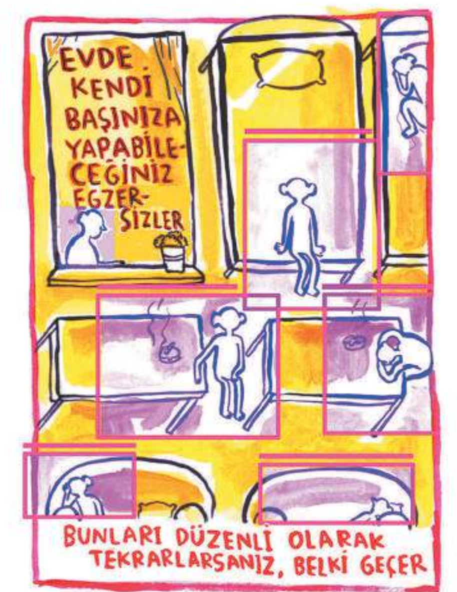
CEM GÜVENTÜRK

instagram.com/cemguventurk











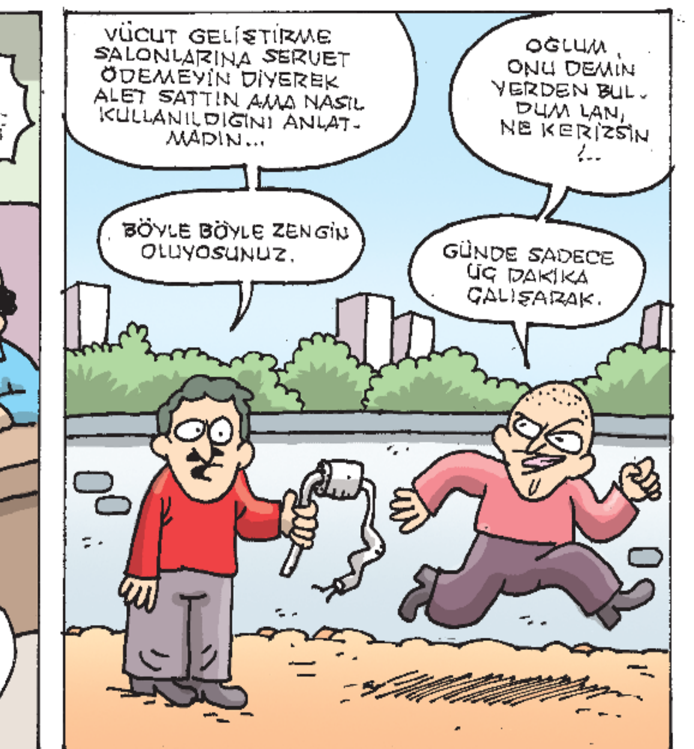


mustafa satıcı













“kendimi durduracak değilim”

Fırat Budacı



BEYNİM BENİ GİYDİRMEYE ÇALIŞIYOR

Beğenmediysen niye aldın, derler adama. Bunun net bir cevabı yok. İşletmeyi uzun süre meşgul etmenin baskısı olabilir. Bir anlık farklılık yanılgısı olabilir. Giyinmeyi bilen bir arkadaşın aldığına benziyor sanmış olabilirim. Aniden bastıran bir boş vermişlikle “sonuçta ayakkabı işte, bitir şu işi” düşüncesine kapılmış olabilirim vesaire vesaire. Sonuçta, baktıkça çirkinleşen bir çift ayakkabı aldım. Bu ilk değil, giydikçe “bu ne lan mukavva gibi” dediğim kotlarım, aldıktan hemen sonraki günlerde sadece evde giymekle cezalandırdığım tişörtlerim oldu. Fakat bu ayakkabı başka. Kendisi ilk bakışta belki standart görünebilir, ama bakmaya devam ettikçe sanki tüm hayatımın zevksizliği onda cisimleşiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Ben nasıl aldım bu ayakkabıları? Daha net sorayım: Ben, nasıl kot kumaşından yapılmış bir çift ayakkabı aldım? Üstelik kot kumaşından yapılmış bölümü, daha koyu renkte lacivert bir kuşak çevreliyor. Ortadaki kot bölümle gündelik ihtiyacımı karşılarken, onu çevreleyen koyu kuşakla “işe de giyilir bu” sonucuna mı vardım? İki şeyi aynı anda arzulayınca sonuç genelde çirkindir. Beynimiz “hem o, hem de bu” düşüncesinin altından kalkamadığından hatalı sonuç verir. Bu ayakkabıyı bana alışveriş esnasında, bir iki dakikalığına güzel gösteren beynim kim bilir bana daha ne oyunlar oynuyor?

“Bak bu tişört güzelmiş” diye düşünüyor

Bütün AVM’lerde şubesi olan bir mağazada satılan tişörtü orijinal sanıyor beynim. Sonuçta, bir zamanlar önünde “I’m İstanbul” yazan bir tişört bile giydirdi bana. Tüm İstanbul’a bir yaz boyunca “İstanbul benim” diye iddia ettim. Bir iki kere, aynı tişörtü giyerek İstanbul’un asıl kendileri olduğunu iddia eden insanlara rastlayınca biraz ayılır gibi oldumsa da, beynim bana yanlış tişörtler pazarlamaya devam etti. En sonunda yazısız tişört giymek konusunda anlaştık. Yazısız tişörtlerle iddiasız ve mutlu bir hayat sürerken, “Aynı renk tişörtten çok sayıda alalım” gibi bir düşünceye kapıldı beynim. Toplum içinde “Fırat hep mavi giyer” türü bir statüye ulaşmak istedi sanırım. Hatta, “Kış aylarında bile bu tişörtü giyelim, mantığı olmayan, ama insanlar arasında esenlik yaratan bir havaya bürünelim,” diyerek değişik kararlar almaya çalıştı. Mavi tişörtü kişiliğimizin bir parçası yapmak istiyordu. Oysa vardığımız yer “Fırat hep aynı tişörtü giyiyor” oldu.

“Parfüm alamaz mıyız?” diye düşünüyor

Tenimle uyumlu bir parfüm bulalım istiyor beynim. Amacı ne, tam belli değil. Bu uğurda beni mağazalara sokup bileklerime bir sürü tester sıktırıyor. Fazla püskürtme yaptığımdan halimi beğenmeyen satış görevlilerini başıma topluyor. “Siz nasıl bir şey arıyorsunuz?” diye soran satıcıya, “Bilmiyorum ki...” diye cevap vermek zorunda kalıyorum. Kokulardaki anlamsızlık şişeler boyu devam ediyor. Bileklerim, Antonio Banderas, David Beckham, Enrique İglesias, Tom Ford gibi ünlülerin yanı sıra, “macera”, “sonsuzluk”, “yenilmezlik” gibi kavramlarla doluyor. Kokular birbirine karışmasın diye bileklerimden yukarıya doğru ilerliyoruz. Bir süre sonra dirseklerime kadar kokmaya başlıyorum. Bu koku cümbüşünün içinde bir türlü kazananı açıklayamıyorum. “Antonio Banderas nasıl?” diye soruyorum satıcıya. “Odunsu,” diyor. Sanki bir anlam kazanacakmış gibi Banderas’ı tekrar kokluyorum. Satıcı, “Siz tam olarak nasıl bir şey aradığınızı söyleseniz yardımcı olucam ama…” diyerek iyice sıkıldığını belli ediyor. Bu sıkıntılı anlarda beynim iyice büzülerek görünmez oluyor. Tam olarak nasıl bir şey arıyorsun gerizekalı! Cevaplanmadıkça şiddetlenen sorular karşısında gittikçe zor durumda kalıyorum. Can havliyle “Tomorrow” isimli bir parfümü neredeyse omuz hizama sıkıp koklar koklamaz, “Bu olsun!” diyorum. Satıcı yüzünü buruşturarak yarınımı elimden alıyor: “Maalesef testeri var ama Tomorrow şu anda elimizde kalmadı…” Artık devam etmenin, “Peki Justin Biber nasıl?” gibi hal hatır sorarak durumu idare etmenin bir anlamı yok. Ortam gerginlik kokmaya başlıyor. “Peki, neyse teşekkürler,” diyorum en sonunda. Kafama kadar kokular içinde beyinsiz bir yaratık olarak mağazadan çıkıyorum.



“Güneş gözlüğü lazım ama Atasun değil” diye ısrar ediyor

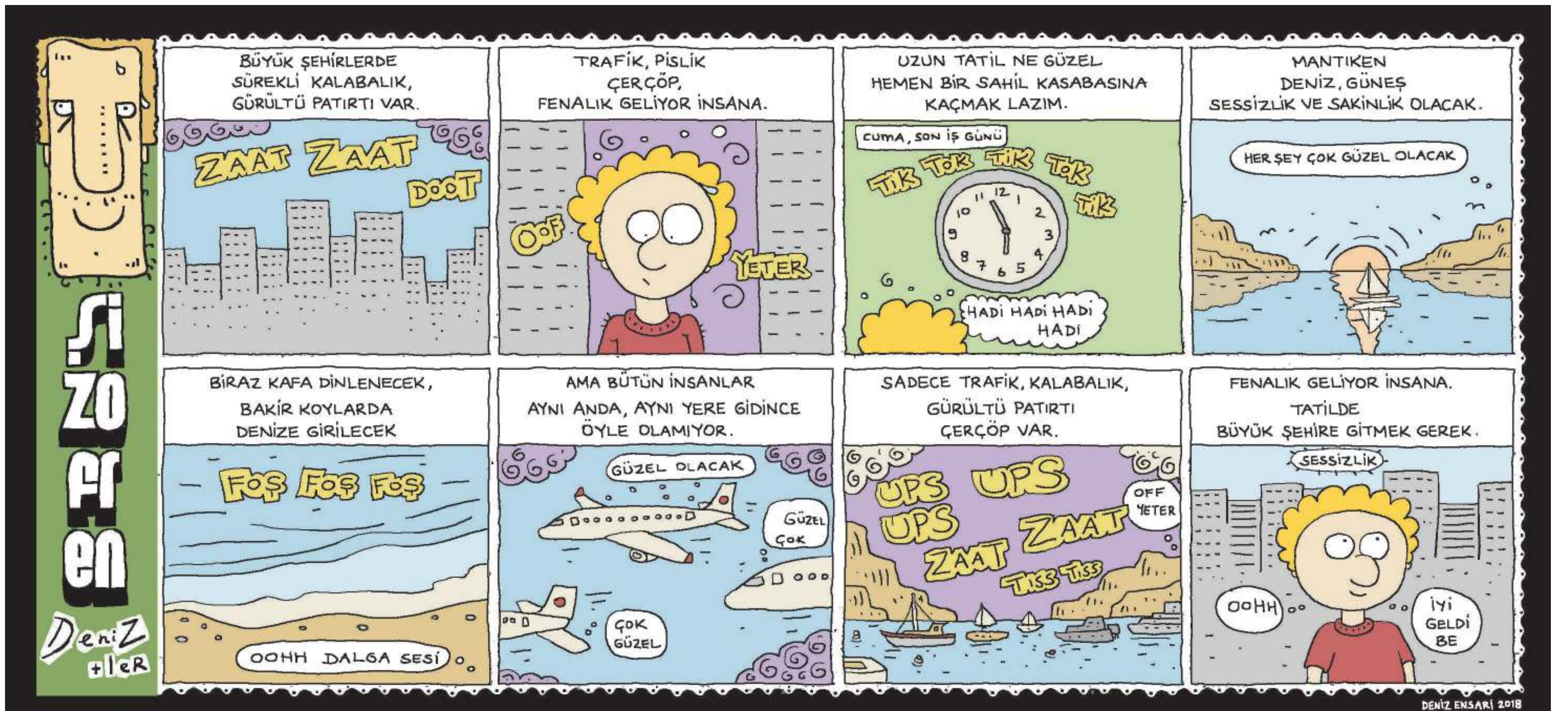
Büyük optik mağazalarında satılan güneş gözlüklerini çok sıradan buluyor beynim. Kendini entelektüel sandığından, hafif bohem imalı, 68 ruhunu camlarından yansıtan, Gandhi’nin çıplak sırtını sıvazlayan, Troçki gibi anlamlı baktıran, Gramsci gibi acıları yansıtan, Lennon gibi baygın baktıran bir şeyler istiyor. Böyle bir optikçi bulmanın kolay olmadığını anlatamıyorum beynime. Her optikçinin vitrininde durup Kobraların, Terminatörlerin, Matrixlerin, Elton Johnların, Tom Cruiseların, Hangoverların, Bonoların arasında Gramsci aratıyor bana. Metin Milli bile var ama Gramsci yok. “En azından Katil Doğanlar gibi bir şeyler alsaydık,” diye ısrar ediyor. Saçma sapan istekleri konusunda tam bir psikopatı oynuyor.

Değişik bir saat takalım istiyor

Turuncu kayışlı olsun, diyor beynim. Turuncu kayışın insana modern bir hava kattığına inanıyor. Ergenliği çok silik geçtiğinden doksanların kolej havasını yeniden yaşatmak istiyor. Baskette faul atışı sırasında ayak uçlarını birbirine çevirip dizden yaylanan ve topu çemberden deliksiz geçirdikten sonra geri geri koşan o kolejli çocukları unutamıyor. Bronz bir kolda turuncu kayışlı bir saatin bir çok sorunumuzu çözeceğine, kendimize olan güvenimizi artıracağına, ellerimizi kullanırken şimdikinden daha estetik hareketler sergileyeceğimize inanıyor. Mesela turuncu kayışlı bir saatimiz olursa spor ayakkabımızın bağcıklarını daha net, daha sağlam hareketlerle bağlayabilirmişiz. Ya da metrodaki tutamaçları sol elimizle kavradığımızda etrafa çok hoş bir görüntü verebilirmişiz. En saçma iddiası da, yurtdışına çıkarken aksi bir görevliye pasaportu sol elimizle uzatırsak, turuncu kayış yüzünden bilinçaltına modernlik algısı işleyen görevli damgayı daha hızlı vururmuş… Turuncu bir kayışla sınırları kaldıran böylesine hastalıklı bir beynin ihtiyaçlarına cevap vermek ne kadar doğru olur bilemiyorum. Turuncu kayışlı saat takarsak tümden yitmekten korkuyorum.

“Artık kimse bu boxerlardan giymiyor” diye haykırıyor

Üniversitede taktığımız kasketlerden ders almadı beynim. “Kasket eskidi artık, Fidel şapkası gibi birşey mi taksak?” diyor. “Ya bir dur artık!” diye bağırıyorum. “O zaman şu şort gibi olan boxerları atalım, vücudu saranlardan alalım,” diye konu değiştiriyor. Boxer mağazada denenmediğinden internetin başına oturtuyor beni. Tam sıkıldığım an, “3 tanesi 59.99 kaçmaz!” diye haykırıyor. Alıyorum. Sipariş ulaştığında, “Bir dene bakalım nasılmış,” diye bastırıyor. Bileğimdeki turuncu kayışlı kol saati hariç tamamen soyunup yeni boxerımı giyiyorum. Aynada vücudumu izlettiriyor bana beynim. Bu boxerla vücudumun geri kalanına bakmadan seks yapmak istiyor. Bedenle değil boxerla seks yapılır sanıyor. Boxerlı halimle Katil Doğanlar gözlüğümü de taktırıyor. Bir de böyle bakıyoruz aynada kendimize. Görüntü baya hoşuna gidiyor. İyice delirdi; aynanın önünde duran Banderas’ı da sıktırıp bu görüntüye odunsu bir hava katıyor. Gülümsetiyor beni beynim, gerçekten işler tıkırında sanıyor. Biraz daha izin veriyorum beni seyretmesine. Sonra küfredip duşa giriyorum. Buz gibi suyu kafama tutuyorum.



uğur gürsoy



İnternetten sipariş verilen

Gelen





Oh, bu hayırsız dereler! / Oh, kavgalı akrabalarım! / Kim ne yapmış, kim ne demiş? / Bir bira verin içeyim... / Demek öyle olmuş, demek öyle demiş. / Hem de düğününde mi demiş? / Peki gelin ne demiş? / Bir bira verin içeyim... / Gelin de bir şey demiş / Babası da bir şey demiş / Oh, bu hayırsız ağaçlar! / Bir bira verin içeyim...

Bu benim zamanında gittiğim bir kır düğünüyle ilgili yazdığım epik bir şiir. Ne çimen, ne dere, ne arada "benlik bir şey var mı acaba?" diye kendini gösteren sincaplar insanlığı bir arada kardeşçe yaşamaya ikna edememişti. Oysa sincapa bir bakar mısın? Ablası... Birisi ordövr tabağında zeytinyağlı mı bırakmış, onu mu yemeye çalışıyor bu sincap? Bir bakar mısın şu sincaba? Aslında zeytinyağlı yememesi lazım, onun sindirim sistemi kaldırmaz büyük ihtimalle ama bir bakar mısın şunun ağzının şekline? Yağdan ıslanmış, dolmanın pirinçleri ağzına yapışmış. En azından şu hayvanın ağzının şeklinin hatırına, bugünlük de olsa akrabalarımızla bile iyi geçinemez miyiz? Hayır mı diyorsun?

"Hayır," dedi cici gelin, "makul olmak, teslim olmaktır. Teslim olmak, yaşamamaktır. Onun yerine gel ben sana bir hikaye anlatayım." Anlat tabi. Ama önce bir bira verin içeyim. Bugün benim en mutlu günüm, sizin de yanımda olmanızı isterim diyerek beni ormanın derinliklerine doğru tuzakladın; usta bir avcının ala geyiği kah kovalayarak, kah yemleyerek namlunun ucuna koyması gibi bu tesise getirdin beni. Şimdi ben nereye kaçayım? En azından bir bira verin içeyim.

"Sen" dedi cici gelin, "zayıfsın. Kavgadan dövüşten kaçarken kendini de geride bırakmışsın. Oysa toplumu bir plaj gibi düşün, göz alabildiğine uzanan ve kaliteli müzik çalan bir plaj." Plajı güzel bir şey olarak düşünüyordu. Ne güneşlenirim, ne plaj isterim. Denize gireceksem iskeleden girer, iskeleden çıkarım. Ama en ufak bir şey söylersem "en mutlu günüm" diye itiraz edeceği için bir şey demedim. "Plajı plaj yapan kumudur... Peki kum nedir? Zamanında kırılmış, parçalanmış cam değil mi? Cam kırılıyor, önce tabi üzülüyorsun ah tabağım kırıldı, ah en sevdiğim kupamdı diye. Sonra o cam kırıkları doğada dönüşüyor ve beyaz kumlu bir sahil şeridine dönüşüyor. Giriş parası alıyorlar ama giriş parası da almasalar herkes girer yani rahat edemezsin."



Cici gelin düğünden önce çok üzüldüğü için arkadaşları ona sakinleştirici içirmişti. Şimdi ise en mutlu günü olduğu için saatlerdir pembe şarap içiyordu. İlacın mavisiyle şarabın pembesi birleşmişti, gelinin rengi hafif menekşe rengine çalıyordu. Zihni yoğun trafik içinde hareket halinde bir halk otobüsü gibiydi. Eğer yakalamak istiyorsan az da olsa çaba sarf etmen, yürüyen trafikle birlikte koşman gerekiyordu. Belki tökezleyip araba altında kalacak, hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyeye mahkum yaşayacaksın, belki otobüsü yakalayıp evine gidecek, bir gün daha pantolonu çıkartıp alt eşofmanı giymenin keyfini tadacaksın. Ben böyle heyecanlar için yaşıyorum. Ama önce bana bir bira verin içeyim. Servis inanılmaz yavaş.

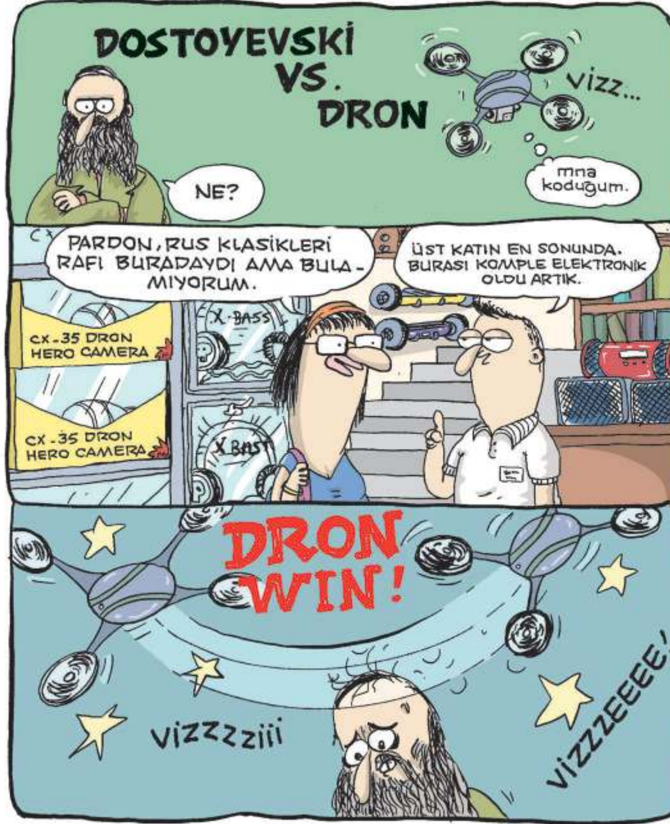
Yani diyorsun ki, toplum iyi plaj gibidir, herkesi içeri alırsan o plajın değeri bozulur, o yüzden topluma kimi alıp almayacağımızı iyi ayarlamalıyız? Mı diyorsun? Öyle diyorsan, gizli ırkçılık barajının kapaklarını açtıysan, en azından bir göz kırpabilirsin, bir işaret verebilirsin. Çünkü benim de ingilizler hakkında belirtmek istediğim bir iki fikrim olabilir. Bir işaretin yeter. Ne o öyle ingilizler?

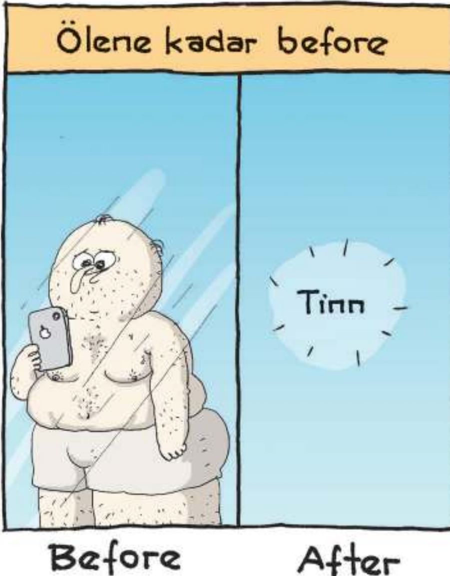
"HAYIR!" dedi cici gelin, "anlamıyorsun! Kumdan bahsediyoum, en güzel kumdan. Camı kırmaya kıyamazsan kum olmaz, kalbi kırmaya kıyamazsan toplum olmaz. Akraban senin kalbini kıracak, sen akrabanın kalbini kıracaksın, aileler birbirini kıracak, ülkeler birbirine laflar söyleyecek, savaşlar çıkacak, bombalara atılacak. Camdan kalpler bir bir kırılacak, önce cam kırıkları elimizi ayağımızı kesecekler ama sonra zamanın dalgalarıyla aşınıp en kaliteli kuma dönecekler. İşte geleceğin en kaliteli plajları bu kaliteli kum üzerinde yükselecek! Anladın mı şimdi?" Anlamıyorum. Bir bira verin içeyim.

Peki ne yapalım? Bile isteye kavga mı çıkartalım? İnsanlar çok afedersiniz içtikleri soda şişelerini plajda yere atıyorlar, o camlar plaj olacak diye görmezden mi gelelim? "SIRF PARASI VAR DİYE SURİYELİYİ IRAKLIYI PLAJA ALIRSAN ÖYLE OLUR! BUNLAR İYİ GÜNLERİMİZ! İLERİDE HAŞEMASIZ ALMAYACAKLAR BİZİ PLAJLARA" diye bağırdı cici gelin. Eninde sonunda konunun ingilizlere geleceğini biliyordum. Bana bir bira verin.

AFRİKALI POPOSU İÇİN GÜNDE 50 SQUAT.









ÖMER GÖKSEL











ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bahar geçer/ Dallarda kuşlar ağlar/ Yaş dolar gözlerine balıkların"

Matsuo Basho(1644/1694/Japonya)

ŞEHİR (BUĞULAMA)

Gece, geç bir vakit. Kıpır kıpır yoğun bir nem buharının içinde ağır ağır pişen şehir. Kesif nem.(Antalya) Ben, "Perde-i zulmet" çekili odamda ağdalı bir karanlığın ortasında öylece (bir Rembrandt karakterini epey andırır bir vaziyette) oturuyorum. *(bütün tablolarında karanlıklara gark olmuş ortamları resmetmiş olur hazret–zifiri siyah fon üzerinde kapkara elbiseler, kara şapkalar giymiş bir amca, gölgesi bile yok; olamıyor; fon kuzgun karası–)* Dört gündür elektriklerim kesik sevgili okur. Kesmişler. İnsan bayram üstü elektrik keser mi? *("Dışarda bayram, bayram bize mahrem"/ A.M. Dranas)* Telefonun bitmek üzere olan şarjının rahatsız edici imdat sirenleri. "Hemen şarja tak beni" diyor. Olsa. "İnternetten ödeseniz bile açılmaz, dört gün bekleyeceksiniz, pazartesiye kadar" diyor telefondaki kız. "Nasıl olur " diyorum, "elektrik herhangi bir hizmet değil ki; hayati sonuçları olabilir, solunum cihazına, başka tıbbi cihazlara bağlı olabilir insanlar, ödenmiş elektrik nasıl açılmaz, hele hele bu kadar sıcak, nemli bir şehirde" Boşa konuşuyorum. Uzun uzun anlatıyorum kıza. Elektriksiz bıraktığı yetmezmiş gibi ipince bir çizgi şeklinde kalmış, zor vakitlere sakladığım son şarjımı da bitiriyor "vahşi kapitalizm". "Tamam" diyip kapatıyorum. Neyse becerdim. "Sizin için yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı" diyor. "Yok" diyorum. Kız naapsın o da işçi. Sanki şirketin ceo'suyla konuşur gibi "şirketin sorumlulukları"nın hepsini ayrıntılı bir şekilde...

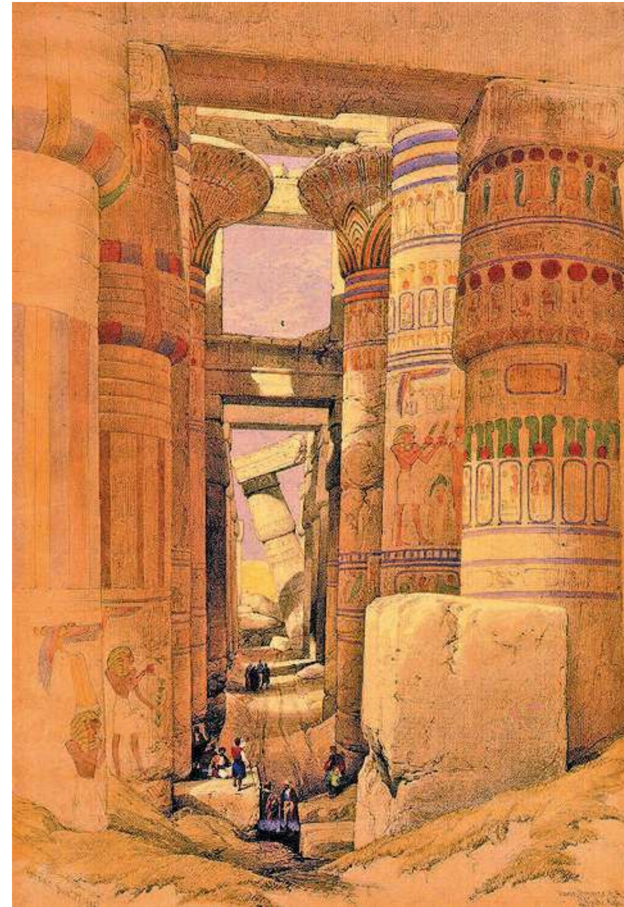
Keşke anlatmasaydım. Ama işte insan zıvanadan çıkıyor, şuur muur, akıl izan kalmıyor ki. Kız onları bir yetkiliye söyler mi acaba? Sırf bir nöbetçi açma kapama elemanına ilave para vermesin diye yapmayacağı şey yok şirketin. Ceplerinden bir lira fazla çıkmasın. Hep onlar kazansın. Herneyse.

Karanlık çağlar. Herkesle birlikte," semtte elektrik gitmesi"ne de hiç benzemiyor yalnız. O hepbirden "Aa" diye bağrışan koro. Hoş olsa da ("Elle gelen düğün bayram") "semtin elektriğinin tümden gitmesi"nden; ondan çok çok daha da kolay bir yanı da var. Varmış yani. Bu kişisel kesintinin. Bir yanıyla kat kat daha kolay o diğerinden; Niye? Hiç olmazsa" gelme umudu" yok. Elektriğin. Hiç yok. O beklenti. Biliyorsun gelmeyecek. Kafan rahat. O; ha geldi ha gelecek beklentisi. O umut. O vaat. Her an gelebilirlik. O çok rahatsız edici. İnsanın içi içini yer. Dayanamazsın. Eğer bir müşkül'ün giderilme ihtimali varsa çok çok daha fazla acı çekersin. Herneyse kesiyorum derin mevzular.



Basho

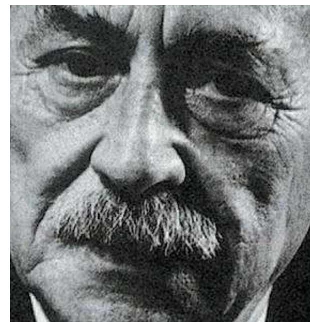
İnsanın kan dolaşımından sonra, içinde bulunduğu evin kablolarındaki elektriğin dolaşımı da ikinci sırada imiş. Meğer. Meğer o hale gelmişiz. "Karanlık'tan öğrendiğim bir sürü şeyden en mühimi bu oldu. Mutfaktaki pişirme falan hep elektrikliydi, ketıl metıl. En önemlisi çay. İkinci dünya savaşımda İngiliz tanklarının içinde çay yapmak için gerekli ekipmanlar mevcut oluyormuş.(düşünün koca Nazi ordusuyla savaşıyorlar) Haklılar. Aynı kafadayım. Çay olmadan hiç bişey olmaz. Ne savaş ne barış. *(neyse ki hallettim o işi)* Çeşit çeşit icatlara açık bir hale geldim. Eski Mısırlıların kral mezarlarının o kat kat altında, derinlerdeki labirentimsi dehlizlere, karşılıklı aynalarla yansıta yansıta "güneş ışığı" taşımaları *gibi (duvarlar silme resimlerle dolu, o kadar ressam çalışmış, hiç ateş, duman, is izine rastlanmamış–görmek nasip oldu o resimleri–)* karanlık banyoya balkondaki güneşi aktarmayı düşünmedim değil. O şekil.



"Karnak Tapınağı" (İskoç ressam David Roberts 1796-1864)

Çok da abartmış olmayayım. Körfez savaşının hemen ardından kaçıp üst katımıza taşınmış o Iraklı aile; kırk beş dereceyi aşkın sıcakta "sadece günde iki saat elektrik verebiliyorlar" demişti. Bağdat'lıydı. Ne klima ne buzdolabı kullanabilirsin. Yaşlılar ve hasta akrabaları falan orada kalmış. Onları bu hale getirenler, kendi ülkelerinin bütün zamanlarında tek bir kere olmuş bir kesinti için bir sürü filmler yaptılar. Kendi canları kıymetli.(Saddam'a törenle Detroit şehrinin anahtarını vermişlerdi) Saldırdıkları aynı Saddam. Herneyse, korkunç mevzular.

O filmlerden biri; bir kara film, çok güzeldi yalnız. (keşke sadece film yapsalar)Bir eski film bu; siyah beyaz. Aklımda kalmış. Gökdelende ışıklar birden gidiyor, karanlıkta biri öldürülüyordu falan filan. İnsanlar karanlığın içinde merdivenlerden inerlerken(asansör çalışmıyor tabii) Kadın şöyle diyordu yanındaki tanımadığı adama; (mealen, aklımda kaldığınca) "İnsanlar karanlıkta, daha önce akıllarına bile gelmeyen, yapmaya hiçbir zaman cesaret edemeyecekleri şeyler yaparlar" İlginç bir tesbit.



Ahmet Muhip Dıranas 1909-1980

Peki karanlık beni bozdu mu? Hayır. Farklı bir şey yapmadım. Aynı şekilde karanlığın ortasında ööle (mal mal) oturuyorum…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

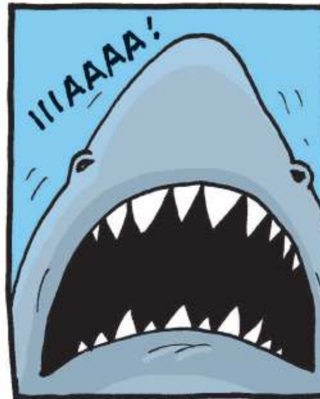


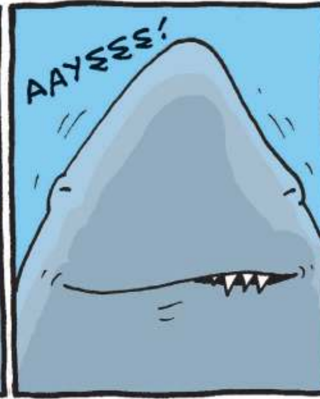


















@kaansezyum

Bitmeyen tadilat

Bu satırları alt katta 3 haftadır bitmeyen tadilatın tam üzerinde yazıyorum. Şu anda balkonu plastik doğrama ile kapatıyorlar. Moda'da 12 yıldır aynı binada oturunca ister istemez apartmandaki komşularımız da aramızdan ayrılıyor. Moda'da yaşayanlar genelde eskiden beri burada oturduğu için, şu binada kaldığım 10 yıl boyunca 3 tane çok sevdiğim komşumuzu yitirdik. Hepsi de harika insanlardı, hepsinin de mekanı cennet olsun.

Alt kattaki teyze de gidince bir gece dairesi bir süre satılık olarak kaldı. Yaklaşık 3 ay sonra daire satıldı. Şimdi yeni sahibi Moda'da güzel bir yerde ev aldığı için evin içini de güzel bir hale getirmeye çalışıyor. Tabii normal hayatı olan insanlar için tadilat çok da endişelenecek bir durum değil. 6'da bitiyor, yani işe filan gidiyorsanız, sıkıntı yok. Ama üst katta yazarlık yapmaya çalışıyorsanız iş bambaşka boyutlara varıyor. Bazen matkap sesinde kafamın içi sütlaç gibi oluyor. Evde kendimi "Bi daha bana gürültü mürültü diye gelirlerse küfür ederim" filan diye bağırıyorum. Şu güne kadar hiçbir komşum da "Kaan Bey, kafamız şişti, müziği kısar mısınız?" diye gelmedi bana. Ses sevmiyorum zaten. Ama bundan sonra işlerin rengi değişecek. Bir benim mi başım kel? Belki biliyorsunuzdur 81 senesinden beri davul çalıyorum. Bateristim yani. Allah'a çok şükür güzel de davul setim var. Bundan sonra kuracağım seti salona, vurdukça vuracağım. Geceleri de, özellikle hafta sonları eve ne kadar it kopuk, serseri, badici, halterci, krosfitçi, metalci, rakçı arkadaşım var dolduracağım, sabaha kadar kafalarını şişireceğim…

Biliyorum bunları yapmayacağım ama 3. haftasını dolduran taktak ve matkap sesleri yüzünden gözlerim yuvalarında başka bir açıyla dönüyor artık. Ses ve gürültü ve inşaat İstanbul'un bize en çirkin armağanı. Kadıköy de şimdi bu armağandan bolca yararlanıyor.

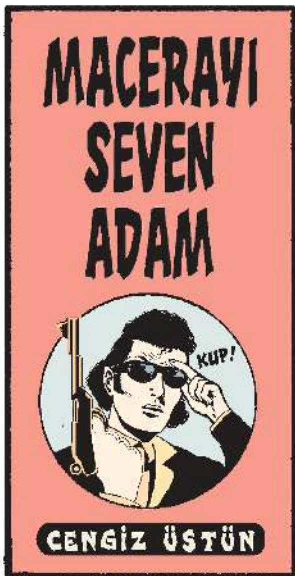


Özellikle Bağdat Caddesi bölgesi, neredeyse 100 metrede 4-5 mega inşaat görülen, dev bir şantiyeye dönüşmüş durumda. Artık şehir içinde hafriyat ya da beton kamyonları kazalara bile karışıyor. Nefes diye ciğerlerimize beton tozu çekiyoruz çok şükür. Sabredeceğim, geçecek… Bakalım alt kattaki gürültüler daha kaç gün sürecek.

Ayıptır söylemesi yıllar önce bala g*te (cepten para çıkmadan) Amerika'ya gittiğimde bir kuş görmüştüm. Ama ne kuş. Kuş araba alarmlarını, motor seslerini ve otoban gürültüsünü taklit edebiliyordu. Neredeyşe şu aralar o Amerikalı kuş gibi oldum. Mesela çok güzel HILTİ taklidi yapabiliyorum. Beton matkabını da bir yere kadar gerçeği kadar iyi taklit edebiliyorum. Benim için kuş sesi artık matkap sesi haline geldi. Şansıma apartmanın bulunduğu muhitte tanıdık kuşlar var. Şimdi alt kattaki gürültüden artık camımın önüne kadar gelmiyorlar ama aksam gündelik tadilat gürültüsü bitince yine benimle birlikte oluyorlar. Elimi uzatıyorum, elimden yiyiyorlar ekmeği, peyniri. Matkaba sinirlenip, kuş arkadaşlarımla sakinleşiyorum. Şu anda galiba harç karıyorlar. "Fırrssh fırrşşh" diye sesler geliyor.

Aslında şehirde çoğu yerde saygının azaldığından bahsedecektim. Gençken Taksim'de barlarda çaldıktan sonra gece 4 gibi eve dönmek için Kadıköy dolmuşuna binerdik. O zamanlar eski Amerikan arabalarından devşirme dolmuşlar vardı. Rahat değillerdi, sıkışıktı ama kimse kimseye laf etmezdi. O saatte bile. Herkes birbirine saygı duyardı. Yanınıza hayat kadını da oturabilir, arkanızda feci sarhoş bir abi de olabilirdi ama kimse kimseye kötü bile bakmazdı. Sarhoş utangaç bir şekilde dilini toplayarak cüzdanını uzatır "Şundan bir kişi alabilir misiniz?" derdi. Gece geç saatlerde hayat kadınları, hayat adamları, hayat abileri ve ablaları hep birlikte dolmuşa biner evlerine dönerdi. Şoförler de ilginç bir biçimde müşterilerine saygılıydı... Şimdi ise toplaşılıp UBER şoförü dövülüyor. Zaman değişiyor, hayat iyice değişiyor demek ki.

Büyük şehirler büyüdükçe ilk saygı yok oluyor sanki. Onu da belki bir sonraki yazıda anlatırım. Sevgiler.

















BARBAROS ALTUĞ









erhan güneş







Haftalık Mizah Dergisi | 30 AĞUSTOS 2018 | Sayı: 574
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 220 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**



ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:

GEYSU'NUN KİRALADIĞI ARABAYLA TATİLE; ASSOS'A DOĞRU SABAHIN KÖR VAKTİNDE YOLA ÇIKMIŞLARDIR





















BİR TABELA REZİLLİĞİ VARDIR Kİ SORMA GİTSİN GARDAŞ, SANKİ O BELDENİN PROFESYONELİ HERKES, SANKİ ZIMNİ Bİ ŞİFRE VAR TABELALARDA SENİN ANLAMADIĞIN

KISMETSE HAFTAA PANSİYONDAYIZ HACIBABA